

Éjszakai zongorista

Halk zongoraszó lepte be a szoba álmos hangulatát. A szobában lévő sötétséget csak a Hold szende fénye törte meg, ahogyan utat tört magának a függönyök bársonyos anyagán. Finlay fülét azonban nem lehet becsapni, így még az alig hallható billentyűk lenyomódása is ki tudta zökkenteni álmából. A fal mellett sorakozó dobozok harmadik éjszaka óta várták türelmesen a kipakolást. A férfinak még nem sikerült egyszer sem három óránál többet aludnia az éjszaka folyamán, valami mindig felkeltette. Ez most sem volt másként, mégsem érzett haragot. Meghatódva ült fel az ágyban, és fülelni kezdett, hátha felismeri, mit játszik az éjszakai zongorista.

Nem tartotta magát nagy zenekedvelőnek, a klasszikus dallamok azonban különös erővel vonzották. Ezek a zenék hagyták, hogy a fantáziája életre keljen, s messzire sodródjon vele. Olyan helyekre, ahová nappal sosem jutott el. Beethoven Holdfény szonátáját ismerte fel a hangokban. A falakon átszűrődő dallam azonnal megnyugtatta, és úgy simult hozzá, mintha régi ismerősként köszöntötte volna. Az idilli, érzékeny zene rá is nagy hatással volt élete során, mint oly' sok más emberre a világban.

Felállt, odalépett az ablakhoz, és elhúzta a függönyt, hogy szemügyre vehesse a mű valódi főszereplőjét, a Holdat. Nincs is nála szebb. Legalábbis ő így gondolta, és ez a gondolat melegséggel töltötte el. A dal hirtelen véget ért, ő pedig feszült figyelemmel várta, milyen darabbal érkezik majd a titokzatos zongorista. Fülelt, de a csend tartósnak bizonyult. Végül kiment a konyhába egy pohár vízéért; ha már úgyis felébredt, legalább megjutalmazhatta kiszáradt torkát. Aztán még várt egy keveset, de a billentyűk aznap éjjel már nem szólaltak meg. Úgy tűnt, a szomszédja csak egyetlen dal erejéig adta át magát az éjszakának, így végül ő is nyugovóra tért.

Reggel a bérház ablakain kopogtatva tört be a napfény melegsége. Finlay ritkán érezte magát ennyire kipihentnek. Mintha az elmúlt hetek költözéssel járó nyugtalansága, a vállát nyomó fáradtság és a dobozok közé zárt élet lassan oszlani kezdene. Úgy érezte, most először képes újra mély levegőt venni. A mai napban valami különös izgatottság vibrált, mintha az éjszaka még mindig ott rezgett volna a levegőben. Gondolatait újra, meg újra vissza kellett terelnie a

munkájára az irodában, ahová nemrég helyezték át, de aligha járt sikerrel, annyira belevéste magát az elméjébe a tegnap este.

Napközben igyekezett helytállni, de izgatottsága fokozódni látszott, amint haladt előre a délután. Mire már négy óra lett, szinte alig bírt a székén megülni. Munkaideje lejártá után pedig még a buszát sem várta meg, egyből kiment az irodából és útnak indult otthonába. Még nem volt biztos abban, mivel fogja elütni az időt addig, amíg a zongora újra megszólal. Azonban mivel még mindig a dobozokból élt, ésszerű döntésnek tűnt, hogy először egy rendszert kéne kialakítani a lakásában.

Estére a lakás már majdnem teljesen Finlay képére volt berendezve, de a pakolás és az egész napos izgatottság kellőképpen lefárasztotta. Az ágyában ülve azon tanakodott, érdemes-e elaludnia egyáltalán, vagy meg kéne várnia a zongoraszót. Az első lehetőség választva álomba repítette magát. A szoba ismét csendbe burkolózott, csak a falakat simogató halvány Holdfény töredezett fénye rezgett a sötétben.

Finlay épp a mély alvás fázisába esett volna, amikor halk, de határozott billentyűhang szűrődött át a falakon. Szinte tapintható volt a dallam: nem volt olyan, mint az előző éjszaka Beethovenje. Ez valami egészen más volt. Merészebb, kissé bizonytalan, mintha a zongorista maga is csak tapogatózott volna a hangok között. Finlay ült az ágy szélén, és figyelte, ahogy a sötétség köré fonódó hangok lassan kibontakoznak a semmiből. Nem tudta megmondani, miért, de a dallam valahogy közelebb húzta őt a valósághoz és a fantáziához egyszerre. Mintha a zene egy láthatatlan szálon keresztül az éjszaka rejtekébe vezetné, apró titkokat sugallva neki. Az óra másodperceit is hallotta, ahogy lopakodnak, a csendet szinte rázta a billentyűk finom remegése.

Ahogy a dallam tovább csordogált, Finlay érezte, hogy minden izma megfeszül a várakozástól. Nemcsak hallgatja a zenét, hanem szinte éli is: a falak, a párna, az ágy és minden apró tárgy mintha reagált volna a hangokra. A szívében újból halvány izgalom gyúlt. Finlay megpróbált nem mozdulni, hogy a hangokat ne zavarja meg, de a kíváncsiság minden pillanatban erősebbnek bizonyult. Most már nem csak hallotta a zenét, hanem érezte a ritmusát, ahogy körbeöleli a szobát és az elméjét egyszerre.

Bal szeme sarkából az éjjeliszekrénye órájára pillantott, ami éppen 02:31-et mutatott. Ezt jól megjegyezte magának, hátha a következő napon is ebben az időpontban fog felcsendülni a zene.

Az egyetlen egy mű lejátszása után ismét csend telepedett a bérházra, Finlay pedig ismét visszatért az álmok mezejére.

A következő néhány nap is pontosan ebben a hangulatban telt a férfi számára, aki ismét úgy érezte magát, mint a kisgyerekek a karácsonyi ajándékbontás előtt. Több kollégája is megemlítette, hogy bár nem ismerik őt túl régóta, határozottan többet mosolyog, ami az elmondásuk szerint sármossá teszi őt. Az izgatottság minden egyes pillanatban ott volt vele, bármely napszakban. Minden egyes éjszaka után, amikor pontosan 02:31-et üt az óra és megszólal a zongora úgy érezte, mintha csak neki játszanák a dalokat. Meggyőződése volt, hogy valaki észrevette, mennyire keservesen aludt éjszakánként is milyen bánatosan élte a hétköznapijait, és ezért adta a fejét, hogy rendszeresen, minden éjszaka megörvendezteti egy kis komolyzenével.

A következő nap szokásosan feszültséggel telt, mintha Finlay minden perce a közelgő éjszakára készítette volna elő a testét és az elméjét. Az óra közeledett éjfélhez, a vágyakozás szinte tapintható volt. Amint a Hold lassan átfényesítette a szoba sötétjét, Finlay már az ágy szélén ült, karját térdére hajtva, és hallgatózott. Az éjszakai 2 óra 31 perc lassan közeledett, minden más hang elhalványult a fülében.

A falakon túl újra megszólalt a zongora. Ezúttal hosszabb, bizsergető dallamokkal, amelyek finoman, de határozottan fonódtak a sötétségbe. Finlay közelebb hajolt az ablakhoz, mintha az üveg áttörésével a hangok is testet ölthetnek volna. A dallam más volt, mint az előző éjszakákon: sejtelmesebb, mintha valaki őt is figyelne minden mozdulatában.

Ezúttal nemcsak hallgatta, hanem apró lépésekkel a fal mentén a folyosó felé merészkedett, a szívében keveredett az izgatottság és a félelem. Egy pillanatra megállt, hallgatózott. A zongorahangok olyannyira tiszták voltak, mintha közvetlenül mellette ült volna a zenész. Finlay megkocogtatta a szoba falát, de a hangokra nem kapott választ. Mégis, egy apró fénycsík tűnt fel a szomszéd ablakában, mintha valaki lassan elhúzta volna a függönyt, csak hogy ellenőrizze figyelik-e.

A dallam most hirtelen megszakadt, és Finlay a csendben nem hallott mást, csak a saját zihálását. Úgy érezte mintha a zongorista játszadozna vele, csalogatná, majd hirtelen eltűnne. A férfi visszaült az ágy szélére és az órára pillantott: 02:31. Pontosán. A dallam újra megindult,

de most már lassabban, mintha valamiféle üzenetet hordozott volna. Finlay szinte hallani vélte a rejtett ritmus mögött megbúvó szándékot, ami mintha azt mondaná: Figyellek és látlak.

Ahogy a hangok lassan elcsendesedtek, Finlay szívében különös melegség és feszültség kavargott egyszerre. Tudta, hogy valami új kezdődik. Nem csak a zene ismétlődő rituáléja, hanem maga a titok, ami a szomszéd fal mögött rejlik, most már egyre személyesebbé vált.

A férfi visszahúzódott az ágyába, de nem tudott azonnal elaludni. Figyelte a sötét szoba árnyait, a függöny hajlatait, a beszökő holdsugarakat, mintha minden tárgy titkos üzeneteket rejtene. A zongora dallama már eltűnt, de a várakozás és a kíváncsiság finom izzása ott maradt vele egész éjjel.

Az első napsugarak beköszöntésével Finlay is nekiállt napi teendői elvégzéséhez, hiába volt éppen szabadnapja. Azt tervezte, ma végre erőt vesz magán, és bekopog a szomszédhoz, hiába dobja ki az ablakon az eddig izgatottsággal töltött éjszakai pillanatokat. Úgy döntött, lerántja a leplet az éjszakai zongoristáról, mert már nem bír saját kíváncsiságával. Egész nap fülelt, hátha meghall valami szokatlant, de még csak hasonló sem történt.

Az ebédét a teraszon fogyasztotta el, hátha a zongorista is kiülne saját erkélyére. Miközben várt, az időjárás megvillantotta fogait, és egyről a kettőre: a napsütésből szürkesség lett, az enyhe felfrissítő fuvallatokat erősebb szellőkések váltották fel. Amikor már az eső is szemerkélni kezdett, akkor lépett vissza a szobába, és erőt vett magán, hogy átmenjen a szomszéd lakásba.

A bejárati ajtaja most rekedtesen sírt, amikor visszazárta maga mögött, mintha egy rejtett üzenetet készült volna átadni. Finlay pedig már számolgatta, hány lépésből juthat a szomszédja ajtajáig. Idegességében már azon kapta magát, hogy az ökle a levegőben és éppen három határozott és erőteljes kopogást hajt végre szemmagasságban. A kopogtatásra azonban nem felelt senki. Megpróbálta még egyszer: most még határozottabban és hangosabban. Mire harmadjára megpróbálta volna, az ajtó kinyílt.

Az ajtó lassan kitárult, és Finlay egy pillanatra beleszédült a fény és az ismeretlen illat kavalkádjába. A lakásban csend honolt, mintha a zongora dallamai csak a levegőben maradtak volna, várva, hogy valaki újra táncra perdítse őket. A férfi óvatosan belépett, szinte hangtalanul, a tekintetét pedig a szobában álló magányos zongorára szegezte. A billentyűk üresek, mégis mintha az előző éjszaka energiája ott rezgett volna a levegőben.

Finlay érezte, hogy minden izma újból feszültséggel telik meg, ahogy a szoba néma ürességét hallgatja. Egy pillanatra leült a pianínó elé, és finoman végigsimított a billentyűkön. Finlay szíve halkán dalolni kezdett. A férfi hátralépett, és lassan körbenézett az üres szobában.

Ahogy visszafelé indult a saját lakásába, a szívében izgatottság és remény keveredett. Tudta, hogy a zongorista és ő valahogy, valamiképp összekapcsolódtak az éjszaka csendjében.